

A silhouette of a woman with long hair, wearing a wide-brimmed hat, is shown in profile against a vibrant sunset sky. The sky transitions from a deep orange near the horizon to a lighter, hazy blue at the top. The woman's figure is dark, contrasting sharply with the bright background. She appears to be looking out over a body of water, which is visible as a dark line at the bottom of the frame.

LISA
KLEYPAS

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

*Sinisilmne
saatan*

Originaali tiitel:
Lisa Kleypas
Blue-Eyed Devil
2008

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis. Nimed, tegelased, asutused, kohad, sündmused ja juhtumised on kirjaniku kujutlusvõime vili. Iga sugune sarnasus tegelike inimestega, olgu elus või surnutega, ja ka päriselus toimunud sündmustega on juhuslikud.

Tõlkinud Aive Lauriste
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2008 by Lisa Kleypas. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

E08414522
ISBN 978-9949-82-957-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Minu abikaasale Gregile...
Härrasmehele, tõeliselt hellale mehele.
Armastan sind alati.
L. K.

AUTORI TÄNUSÕNAD

Paljud inimesed väärivad tänu oma panuse eest minu töösse ja ellu sel väljakutsuval, kuid rõõmurohkel aastal.

Mel Berger, tark ja tugev mees, ja erakordne kirjandusagent.

(Ja ma tänan ka Evan Goldfriedi kannatlikkuse, tõhususe ja suurepärase huumorimeele eest.)

Jennifer Enderlin, kes on suurepärane inimene ja tõeline unelmate toimetaja.

Sally Richardson, Matthew Shear, Sara Goodman, John Karle, George Witte, Matt Baldacci, John Murphy, Dori Weintraub ja kõik mu sõbrad St. Martin's Pressis, kes on aidanud mu unistusi teostada.

Minu ämm ja äi, Ireta ja Harrell Ellis, nende tingimusteta armastuse, tarkuse ja lõputu rõõmu eest, mida nad meie ellu toovad. Ja selle eest, et nad on täiuslikud vanavanemad.

Minu vend Ki, kes mõistab mind alati ja jääb mulle igavesti südamelähedaseks.

Christina ja Scott, selle eest, et nad on igas mõttes imelised.

Christina, Connie, Mary, Terri ja Liz... Ma kannan teid alati oma südames. (Ma tean, et kordasin su nime, Xtina, kuid sa oled teistkordse mainimise ära teeninud.)

Ühenduse Romance Writers of America (RWA) juhatus, mitte üksnes töö eest, mida nad romantikažanri heaks teevad, vaid ka võimaluse eest kõnelda möödunud aastasel konverentsil – see oli kogee-

mus, mida jään alati kõrgelt hindama. Niisiis tänan südamest Jill Limberit, Sherry Lewist, Kelley St. Johni, Stephanie Feaganit, Terri Brisbinit, Michelle Monkoud, Peggy Emardit, Dorien Kellyt, Linda Howardit, Linda Winstead Jonesi, Karen Foxi, Terri Reedi, Geralyn Dawsonit, Donna Granti, Teresa Carpenteri, Diane Pershingit, Nicole Burnhami, Julie Hurwitzi ja Trish Milburni.

Ma tänan ka RWA töötajaid, kes on kõige võluvamad, töökamad ja andekamad naised, keda kunagi kohanud olete: Allison Kelley, Nicole Kennedy, Judy Scott, Erin Fry, Stephani Fry, Dionne Cockrell, Kathleen Adey, Paula Levron ja Aronika Horne.

Tänan Geralyni ja Susanit, kes on imelised naised ja armsad sõbrad.

Sheila Clover, Michael Miller ja Circle of Seven Productions väärivad tänu suurepärase töö eest minu raamatute treileritega.

Michelle Buonfiglio, tänan sind ilu, mõistmise ja kõikehõlmava tarkuse eest.

Cindy Blewett, ja Truly Texan, tänan suurepärase veebikujunduse ja selle eest, et oled üleni suurepärane inimene.

Rick Kittinger, tänan tehnoloogiaalaste nõuannete ja selle eest, et leidsid meile täiusliku kodu. Oleme sulle ja su abikaasale Amyle tänulikud sõpruse eest. Me täname teid Gregiga juba ette mälestuste eest, mida tulevikus looma hakkame.

Sybil Cook, Jane Little ja Kristie Jenner, seda erilist lõunasööki jään alati väärtustama.

Ja eelkõige tänan oma poega ja tütart selle eest, et olete nii kannatlikud, kui ma töotan, et kingite mulle parimaid kallistusi ja suudlusi, ja et jääte iseendaks. Kuhu te ka ei läheks või mida te ka ei teeks, ma olen teie üle uhke. Armastan teid igavesti. Ema.

ESIMENE PEATÜKK

ESIMEST KORDA NÄGIN teda oma venna pulmas, vastuvõtutelgi tagasas. Tema laisalt lõtv kehahoid rääkis mehest, kes oleks pigem eelistanud veeta oma aega piljardisaalis. Kuigi ta oli hästi riietatud, oli selge, et ta ei teeni leiba laua taga istudes. Armani rätsepatöö ei suutnud varjata seda toekat ja tahumatut kehaehitust – mis kuulub pigem mürtsuvennale või härjataltsutajale. Tema pikad, ümber šampanjaklaasi keerdunud sõrmed oleksid võinud selle kristallvarre kerge vaevaga purustada.

Ma teadsin esimesest pilgust, et ta on kange mees, kes oskab jahti pidada, jalgpalli ja pokkerit mängida, ja peatäit kanda. Ta polnud minu tüüp. Ma otsisin midagi enamat.

Sellegipoolest oli ta kütkestav. Ta nägi hea välja, isegi kena, kui kunagi murtud ninaluule tekkinud kühmust mitte välja teha. Tema paksud, mingikarvana lopsakad tumepruunid juuksed olid kihiliselt lühikeseks lõigatud. Kuid just silmad paelusid mind kõige enam, need olid isegi eemalt vaadates sinised, seda heitlikku tooni ei unusta, kui oled seda kord näinud. Ma ehmusin pisut, kui ta pead pööras ja pilgu minusse puuris.

Ma keerasin kohemaid ringi, tundes piinlikkust, et olin jõllitamisega vahele jäänud. Kuid teadlikkus jätkas laotumist üle mu naha, selle kuumus nii pealetungiv, et võisin selle pilgu püsimises minul kindel olla. Ma neelasin kiirete lonksudega oma šampanjat, lastes

selle kuival kihinal oma närve rahustada. Alles siis julgesin uuesti vaadata.

Nendes sinistes silmades särises ebasünnis vihje. Laia suu ühes nurgas pesitses vaevuaimatav muie. *Selle tüübiga küll üks tupp jääda ei tahaks*, mõtlesin. Tema pilk liikus mind laisalt uurides allapoole, tõusis uuesti näole, ja siis kinkis ta mulle ühe neist tunnustavatest noogutustest, mille Texase mehed olid omaette kunstivormiks välja arendanud.

Ma keerasin tahtlikult ringi, pühendades kogu tähelepanu oma elukaaslasele Nickile. Me jälgisime noorpaari tantsimas, nende näod lähestikku. Ma tõusin kikivarvukile ja sosistasin Nickile: „Meie oleme järgmised.”

Tema käsivars libises mulle ümber. „Eks me näe, mis su isa selle peale kostab.”

Nick kavatses mu isalt minuga abiellumiseks luba küsida, traditsioon, mida pidasin vanamoodsaks ja ebavajalikuks. Kuid mu poiss-sõber oli jonnakas.

„Mis siis, kui ta nõus ei ole?” küsisin. Pereajalugu arvesse võttes, ja seda, et ma tegin harva midagi, mis eeldas vanemlikku nõusolekut, oli see igati võimalik.

„Siis abiellume ikkagi.” Nick tõmbus veidi tagasi ja naeratas mulle. „Kuid ma tahaksin ikkagi teda veenda, et pole ma nii kehv partii midagi.”

„Sa oled parim, mis minuga kunagi on juhtunud,” ütlesin ja pugusin Nicki käsivarre tuttavasse pessa. Minu meelest oli see ime, et keegi armastas mind nii nagu tema. Ükski teine mees, nähku ta nii hea välja kui tahes, ei pakuks mulle iial huvi.

Ma heitsin naeratades veel kord pilgu kõrvale, mõeldes, kas siniilmne mees on endiselt seal. Ma polnud kindel, miks ma nii suurt kergendust tundsin, kui avastas, et teda polnud enam.

MINU VEND GAGE oli nõudnud väikest laulatustseremooniat. Vaid käputäis inimesi oli pääsenud pisikesse Houstoni kabelisse, mida 18. sajandil olid kasutanud hispaania asunikud. Teenistus oli olnud lühike ja ilus, õhk pakatamas summutatud õrnusest, mida oli tunda jalataldadeni välja.

Kuid vastuvõtt oli seevastu täielik tsirkus.

Seda peeti Travise perehäärberis River Oaksis, Houstoni eksklusiivses kogukonnas, kus inimesed rääkisid oma raamatupidajale rohkem saladusi välja kui preestrile. Kuna Gage oli esimene Travise järglane, kes abiellus, kasutas isa juhust, et maailmale muljet avaldada. Või vähemalt Texasele, mis isa arvates oli see maailma osa, mis seda ainsana vääris. Nagu paljud texaslased, uskus isa kindlalt, et kui Texase vabariiki poleks 1845. aastal Ameerika Ühendriikidega annekteeritud, oleks meist tõenäoliselt saanud Põhja-Ameerika valitsejad. Niisiis oli isa perekonna maine ja kõigi meile suunatud pilkude valguses värvanud maineka pulmakorraldaja ja andnud talle kolmesõnalise juhise: „Tšekiraamat on avatud.”

Nagu kõik teadsid, oli see suur tšekiraamat.

Minu isa Churchill Travis oli kuulus „turuvõlur”, kes oli loonud rahvusvahelise energiaindeksifondi, mis oli esimese kümne aastaga kahekordseks kasvanud. Indeks hõlmas nafta- ja gaasitootjaid, torujuhtmeid, alternatiivseid energiaallikaid ja kivisütt, esindustega viieteistkümnes riigis. Üles kasvades ei näinud ma isa palju – ta oli alati mõnes kauges paigas nagu Singapur, Uus-Meremaa või Jaapan. Tihti käisime Washingtonis Föderaalreservi esimehega lõunat söömas, või New Yorgis mõne finantssaate ümarlauas kommenteerimas. Isaga hommikust söömine tähendas CNNi mängima panemist, et jälgida tema turuülevaateid, sellal, kui me oma röstvahvleid sõime.

Ülevoolava hääle ja üüratu isiksusega isa oli mulle alati suurena tundunud. Alles teismeeas sain aru, et füüsiliselt on ta väike, nagu hoovivalitsejast kääbus. Ta põlgas pehmust ja muretses, et tema neli last – Gage, Jack, Joe ja mina – hellitatakse ära. Niisiis, kui ta kodus

oli, võttis ta nõuks pakkuda meile reaalsusedoose, mis mõjusid kui lusikatäied kibedat ravimit.

Kui mu ema Ava veel elus oli, oli ta iga-aastase Texase raamatu-festivali kaas-esinaine, kes käis Kinky Friedmaniga suitsupausidel. Ta oli glamuurne, tal olid River Oaksi kaunimad jalad, ja ta korraldas parimaid õhtusööke. Nagu tol ajal öeldi, oli ta peen nagu kraanist voolav Dr Pepper. Pärast temaga kohtumist rääkisid mehed isale, kuidas tal on vedanud, ja see oli tema jaoks tohutu meelitus. Ema oli rohkem kui ta ära oli teeninud, teatas ta ikka ja jälle. Ja naeris siis paheliselt, sest ta arvas alati, et väärrib enamat kui tegelikult saab.

VASTUVÕTULE OLİ KUTSUTUD seitsesada inimest, kuid kohal oli neid vähemalt tuhat. Inimesed saalisid häärberi ja üüratu valge miljonite väikeste tulukeste ning valgete ja roosade orhideedega kaunistatud telgi vahet. Kevadõhtu niiske kuumus tõi esile lillede mahemagusa lõhna.

Konditsioneeritud õhuga majas poolitas suurt puhvetiruumi kümne meetri pikkune jääbaar täis kõikvõimalikke koorikloomi. Seal oli ka kaksteist jääskulptuuri, üks neist keerdumas ümber šampanjapurskkaevu, teine ümber kaaviaritaskuid täis pikitud viinafontääni. Valgetes kinnastes ettekandjad täitsid jäätunud viinapitse kibekülma viinaga ja kühveldasid väikestele hapukoorepliinidele ja marineeritud vutimunadele kaaviari.

Sooja toidu laual pakuti homaarisuppi ja soojendusnõud olid täis suitsutatud sisefileed pekanipähklitega, grillitud tuunikala ja vähemalt kolmekümmet eelrooga. Ma olin Houstonis paljudel pidudel ja üritustel käinud, kuid ma polnud kunagi näinud nii palju toitu ühes kohas koos.

Vastuvõttu olid kajastama kutsutud Houston Chronicle ja Texas Monthly, kohal olid endine kuberner ja linnapea, kuulus telekock, ohtralt Hollywoodi rahvast ja naftainimesi. Kõik ootasid Gage'i ja Libertyt, kes olid jäänud kabelisse fotosessioonile.

Nick oli veidi oimetu. Auväärsest keskklassi perest pärit poisile oli see paras šokk. Mina ja mu kogenematu sotsiaalne südame-tunnistus tundsi liialduste pärast piinlikkust. Ma olin seitsaadik, kui Wellesleys, naistekolledžis, mille moto oli *non ministrari, sed ministrare*, palju muutunud. Mitte lasta end teenida, vaid ise teenida. Arvasin, et minusugusele on see hea moto, mille järgi joonduda.

Mu pere oli mind hellalt aasinud, et mul on lihtsalt selline faas. Nad – eriti mu isa – arvasid, et olen kõndiv klišee, rikas tüdruk, kes andub liberaalsetele süümepiinadele. Ma koondasin tähelepanu uuesti lookas toidulaudadele. Olin korraldanud ülejääkide toimetamise Houstoni varjupaikadele, mis mu pere arvates oli kena idee. Kuid mind vaevasid endiselt süümepiinad. Völtsliberaal, kes seisab kaaviarijärjekorras.

„Kas teadsid,“ küsisin Nickilt, kui viinapurskkaevu poole läksime, „et ühekaraadise teemandi leidmiseks pead läbi sõeluma tonni pinnast? Niisiis kõigi selles ruumis olevate teemantide jaoks on vaja läbi kaevata kogu Austraalia.“

Nick teeskles jahmatust. „Viimati, kui ma vaatasin, oli see veel alles.“ Ta libistas sõrmeotsad üle mu palja õla. „Võta vabalt, Haven. Sa ei pea midagi tõestama. Ma tean, kes sa oled.“

Kuigi oleme mõlemad Texasest pärit, leidsime teineteist Massachusettsis. Mina käisin Wellesleys ja Nick Tufts. Ma kohatasin teda ümbermaailmapeol ühes Cambrige'i häärberis. Iga tuba esindas erinevat riiki, milles pakuti rahvusjooki. Venemaa toas viina, Šoti toas viskit ja nii edasi.

Kusagil Lõuna-Ameerika ja Jaapani vahel tuikusin otsa selgete pruunide silmade ja enesekindla muigega tumedapäisele poisile. Tal oli pikk, vibalik jooksjakeha ja intellektuaalne ilme.

Minu rõõmuks rääkis ta Texase aktsendiga. „Äkki peaksid oma maailmaturneesse pausi tegema. Vähemalt senikauaks, kui jälle jalgel seisad.“

„Sa oled Houstonist,“ ütlesin.

Tema naeratus venis mu aktsenti kuuldes laiemaks. „Ei, preili.“

„San Antoniost?”

„Ei.”

„Austinist? Amarillost? El Pasost?”

„Ei, ei, ja jumal tänatud, ei.”

„Järelikult Dallasest,” ütlesin kahetsevalt. „Kahju küll. Sa oled praktiliselt jänki.”

Nick juhatas mind välja, kus me lävele istusime ja rääkisime jääkülmas kaks tundi.

Me olime armunud ülikiirelt. Ma olin Nicki nimel valmis kõike tegema, kõikjale minema. Ma kavatsesin temaga abielluda. Minust pidi saame proua Nicholas Tanner. Haven Travis Tanner. Keegi ei saanud mind peatada.

KUI MINU KORD isaga tantsida lõpuks kätte jõudis, laulis Al Jarreau siidiselt rõõmsal häälel laulu „Accentuate the Positive”. Nick oli mu vendade Jacki ja Joega baari läinud ja pidi minuga hiljem majas uuesti kokku saama.

Nick oli esimene mees, kelle ma koju tõin, esimene mees, kellesse ma armusin. Ta oli ka ainus, kellega ma kunagi maganud olin. Ma polnud kunagi olnud eriline kohtingutel käija. Mu ema suri vähki, kui olin viieteistaastane, ja paar aastat pärast seda kannatasin liiga suure masenduse ja süümeepinade all, et armuelust isegi mõelda. Ja siis hakkasin naistekolledžis õppima, mis mõjus suurepäraselt mu haridusele, kuid mitte armuelule.